



# Svenska American Dissident Voices

<http://www.natvan.com/swedish/>

## Efter fyrtio år

*av Kevin Alfred Strom*

*Sändningsdatum: 22 november 2003*

Memorial Bridge i Washington DC, med Arlingtonkyrkogården i bakgrunden: 1963 var över 90 procent av de massor som sörjde den döde presidenten vita, liksom även våra skolor, läroverken, militären, vårt näringsliv och praktiskt taget alla våra samhällsinstitutioner. De senaste 40 årens verkliga historia är historien om den judiska suprematins krafters förgörelse av det vita Amerika. Genom denna fördömande process har emellertid också en dramatisk omvandling och radikaliserings av det patriotiska motståndet kommit till stånd; ett faktum som ger oss hopp om framtiden.



*Välkommen till American Dissident Voices. Jag heter Kevin Alfred Strom.*

**A**LLA VI SOM VAR MED och var medvetna om vår omvärld när det begav sig kommer exakt ihåg vad vi gjorde för exakt på dagen fyrtio år sedan. Den 22 november 1963 avlossades ett gevär i Dallas i Texas; dess skott trängde in i John F. Kennedys kropp och i världens medvetande; och Förenta staternas president var död. Det är inte min avsikt att här gräva ner mig de dunkla bevisen kring lönnmordet och mörkläggningen, eller avgöra vem som avlossade dessa skott, eller huruvida lönnmördaren var en syndabock såsom många tror. Istället ska jag titta på bevisning som är obestridlig och visa er vart det ögonblicket – och de krafter som formgav det ögonblicket – har fört vår nation och vårt folk.

Jag är 47 år gammal, så för fyrtio år sedan var jag barn. Ändå har jag livliga minnen från den dagen och de dagar som omedelbart följde. Genom ett märkligt sammanträffande var den 22 november 1963 den dag då min familj först anlände till Washington DC-området, dit min far hade blivit förflyttad från Alaska. Vi var på väg till ett nytt hem, och vi närmade oss staden när nyheten om skjutningen nådde vår AM-radio i vår Dodge Lancer, årsmodell 1961. Sedan följde till synes oändliga rapporteringar om färden till sjukhuset, ovissheten om presidentens tillstånd och slutligen rapporten om att han faktiskt hade dödats av en okänd lönnmördare.

Allt detta spelades upp som en makaber filmmusik till de vackra syner jag såg för första gången genom bilens rutor – vyerna av det monumentala, neoklassiska federala Washington; syner som jag hade läst och drömt om ända sedan jag fått veta var någonstans min

far skulle komma att arbeta. De stora bronsstatyerna på Memorial Bridge, Lincoln- och Jeffersonmonumentens doriska och palladiosa prakt, de snidade gudarna och örnarna och de latinska inskriptionerna på de stora regeringsbyggnaderna, Curtis-Lee-residensets enkla värdighet och den högtidlighet som präglar Arlingtonkyrkogården som ligger framför det – allt detta och mer gjorde ett dramatiskt intryck på mina unga ögon och min unga själ när jag stod där som åskådare. Och jag förnimde till och med, min ungdom till trots, en känsla av att upplevelsen av alla dessa saker som jag såg var nära förbunden med radiopratarens berättelse om blod, död, mysterier och hjälplöshet.

Jag skulle inte ha kunnat sätta ord på det då, ej heller var tanken riktigt formad i mitt sinne, men medan jag såg Nordamerikas europeiska civilisations stora monument rulla förbi min bilruta, tittade jag på en vacker men dödsdömd värld. Jag såg Pompeji dagen före Vesuvius utbrott; Dresden på morgonen före bombplanens ankomst; Belgrad i den soliga våren innan Wesley Kanne Clark kom med sina brandbomber.

1963 var Amerika vitare än hon någonsin hade varit tidigare. Det var ett land där de vita utgjorde en betydligt större andel än 90 procent av den totala befolkningen. I sanning vitt. Det hade gått mindre än tjugo år sedan andra världskrigets slut, och vi hade förlorat 300.000 amerikaner genom detta tragiska misstag. Men Amerika var mäktigt, optimistiskt, framåtskridande och växande. Efter kriget tog återförenade par igen sin förlorade tid varpå 1940- och 1950-talens babyboom – en vit babyboom – följde, vilket mer än nog kompenenserade för förlusterna. Det i förening med de immigrationslagar som vi trodde garanterade att Amerika för alltid skulle bibehålla sin överväldigande europeiska majoritet, och de lagar som förhindrade rasens besudling genom blandning, gjorde det vita Amerika till en plats som verkade kunna vara i evighet.

Men moln hopades i den blå himlen 1963, mörka och olycksbådande moln. Molnen från århundradets tidiga dagar hade i hög grad skingrats. De som hade fördömt de icke anglosaxiska, vita invandrarna som oassimilerbara hade bevisats ha ordentligt fel. Det rådde en ny, vit, amerikansk identitet. Den grundläggande enheten i den europeiska genpoolen och kulturströmmen bekräftades. De europeiska invandrarna hade assimilerats. Varje enskild grupp hade blivit amerikaner. Det vill säga alla utom en. De judar som hade invandrat till Förenta staterna under slutet av 1800-talet och början av 1900-talet hade inte assimilerats. De betraktade sig själva då såsom de betraktar sig själva nu och som de alltid har betraktat sig själva – som ett folk skilt från alla andra, ett utvalt folk, ett folk hotat av och i krig med alla andra folk under alla tider, ett folk vars själva kultur och livsstil bygger på deras identitet som en sammanhållen minoritet i andras land. Ett sådant folk är inte möjligt att assimilera, och de få judar som förefaller överträda den principen överträder den bara

genom att sluta identifiera sig själva som judar och dumpa sina mindre etnocentriska gener och attityder från den judiska livsströmmen och kulturströmmen för alltid. Och detta enda undantag i form av ett folk som aldrig assimilerades; detta unika och främmande folk som fått så mycket spelutrymme av naiva amerikaner; denna skenbara ras inom en ras – denna nation inom en nation – bar inom sig en agenda för förgörandet av det vita Amerika som vi älskade, något som skulle ske genom dess förvandling till någonting oigenkännbart, någonting fult, någonting som bara  *dessa* främmande människor kände sig hemmastadda med. Det var ett monumentalt misstag att låta dem komma till Amerika. De var den yttersta källan till de mörka och fördärliga moln som spred sig över vår ljusblå himmel 1963.

Men mycket få människor förstod det 1963. Judarna var påstridiga, ja. Judarna hade blivit alltför rika alltför fort, det var sant. De hade förvisso tagit Hollywood och ägde ett störande antal tidningar. Deras pornografi-månglare var en särskilt avskyvärd sort, det fick medges. Men dessa påstridiga trasmattemånglare utgjorde en så liten grupp. De hade dessutom haft en så hård tid där borta i Europa under tsaren och Hitler och allt det där. Det var bara renhårigt att låta dem få en del av Amerika och hennes framgång och rikedom. Detta är anglosaxisk rättvisa för er del. Det är *noblesse oblige*. Det är i grund och botten den attityd som den vita styrande klassen intagit, en klass som visade sig värdelös genom sitt nästan fullständiga misslyckande med att skydda sig själva och rasen från judarnas ränksmideri och jämlikhetsvansinnet inom våra egna led.

För att vara rättvis fanns det en känsla av optimism och nästan oförstörbar varaktighet som omgärdade det gamla vita Amerika från 1963. Vem hade kunnat tro att de ändlösa och växande städerna och förorterna, av vilka nästan alla var vita och friska och sträckte sig från horisont till horisont, någonsin skulle kunna komma att falla i fördärv? Vem hade kunnat tro att myriaden av fabriker, fyllda med miljoner vita arbetare och producerandes varor som utgjorde världens stolthet snart skulle stå tomma eller vara fyllda med arbetskraft från tredje världen? Vem hade kunnat tro att de självägande bönderna på Georgias kullar och Nebraskas slätter på ett ögonblick skulle ersättas med arbetskraft från Centralamerika och en ny typ av agraraffärsverksamhet? Skulle någon ha kunnat föreställa sig att storstads-sjukhusens gigantiska förlossningsavdelningar, som varje dag var fyllda med dussintals eller hundratals vita babyboom-barn, på bara några få år skulle börja likna förlossningsavdelningarna i Mexiko City, Calcutta och Port au Prince? Vem hade kunnat förutse vad som höll på att hända? Ett fåtal män gjorde det.

En av dessa män var min bortgångne vän Revilo P. Oliver, som så tidigt som på 1930-talet såg Amerikas fienders destruktiva agenda, och som i Kennedymordet 1963 såg dessa fienders hand. Han såg sedan överdömare Earl Warrens uppenbart falska försök att skylla

Kennedyavrättningen på den radikala högern precis såsom den aktuella kullen lögnare försöker skylla Oklahoma City-bombningen på den radikala högern och 11 septemberattackerna på enbart araberna. Doktor Oliver var en respekterad professor i den klassiska litteraturen vid Illinois delstatsuniversitet som riskerade sin karriär och uppoffrade sitt privatliv för att leda patriotiska ansträngningar från 1950-talet till 1990-talet. Han var en av grundarna av John Birch Society och tidskriften *National Review*, organisationer som han lämnade när han insåg att de hade kapats av samma krafter som de förmodades bekämpa. Jag är stolt över att säga att doktor Oliver var en av de patrioter som deltog i grundandet av National Youth Alliance – föregångaren till National Alliance år 1970. Och han var fortfarande aktiv och hjälpte oss fram till sin död 1994.

En annan man som kunde se vad framtiden hade på gång åt Amerika på 1960-talet var den bortgångne doktor William L. Pierce, National Alliances grundande ordförande. Medan en stor del av det vita Amerika intresserade sig för hollywoodhoror i Vita huset, experimenterade med den illusoriska sexuella revolutionen, söp sig fulla på integrerade fester, körde snabba sportbilar, gratulerade sig själva till hur moraliska de var för att de tillät några få negrer att gå på deras college, simma i deras bassänger och delta i deras styrelserum, och tittade på idiotiska program på sina nya färgtelevisionsapparater, vann William Pierce förståelse för hur och varför det vita Amerika skrev under sin egen dödsdom, vilka som var ansvariga och vad som kunde göras åt det. 1970 påbörjade doktor Pierce vad som skulle bli hans livsverk – National Alliance, som började som National Youth Alliance, en organisation för vita människor under 30 som motsatte sig dåtidens judeledda kontrakulturella revolution, som dominerade – och i hög utsträckning fortfarande dominerar – på universitetsområdena. 1974 slopades ordet "youth" för att markera att kampen för raslig överlevnad och rasligt framåtskridande borde omfatta alla män och kvinnor av europeisk härkomst som kunde förstå sitt ansvar för framtiden.

1970 berättade Oliver och Pierce om den tredje världens-framtid som väntade Förenta staterna om vi inte stoppade flodvågen av multietnisk och judiskkontrollerad media. Så gott som alla andra sade att Förenta staterna ändå inte skulle komma att ändras nämnvärt, demografiskt eller kulturellt, och att vi bara var rättvisa som gjorde oss av med våra invandrings- och antirasblandningslagar och gav upp våra helvita, rena och exemplariska skolor. Tiden har visat att Pierce och Oliver talade sanning – och att de betalda mediehororna och politikerna ljög.

Dussintals teoretiker har framkastat idén att mordet på John F. Kennedy var ett led i en konspiration, ett antagande som jag tror är korrekt. Somliga påstår dessutom att mordet på presidenten 1963 var en statskupp i Förenta staterna. Jag ser det inte så. Kuppen hade ägt

rum långt tidigare, under den obeskrivlige Roosevelt-tid.

De som framkastar idén om en kupp 1963 skriver vanligen ur ett liberalt- eller ett vänsterperspektiv. John Kennedy är för dem en liberal ikon, en portalfigur för en progressiv social förändring, vars liv ändades av en ond, rasistisk extremhögerelit, fast bestämd att behålla sin makt och krossa den vänstervridna sociala och ekonomiska agendan. Förblindade av sin ideologi undgår dessa skribenter att inse den nästan raglande absurditeten i deras inställning.

Vem blev statsöverhuvud efter Kennedys död? Ingen mindre än den mest avskyvärda förrädare mot vår ras som någonsin besudlat denna planets yta, Lyndon Baines Johnson – mannen som stal amerikanernas silver, guld och besparingar med ett enda drag med sin penna nästan så fort han kom till makten; mannen som undertecknade den ökända medborgarrättslagen 1965, som frantog oss vår föreningsrätt; mannen som undertecknade dödsdomen för vita amerikaner då han gick ärenden åt judar som Emanuel Celler och 1965 undertecknade upphävandet av de invandringslagar som hade gjort att Förenta staterna förblivit en vit nation; och mannen som avsiktligt mörklade den israeliska attacken mot USS *Liberty* 1967, som förrådade amerikanska soldater och deras familjer för att stödja den sionistiska staten. Denna avskyvärda sopsäck var helt klart en politisk agent för krafter bakom scenen, men att påstå att dessa krafter var av extremhöger-rasistisk karaktär visar på en dumhet och blindhet som trotsar all beskrivning.

I mina ögon var mordet på Kennedy högst sannolikt den första avrättningen av en sittande president av dem som har den verkliga makten, och jag tror att de gjorde det just för att visa vad de är kapabla till – som en demonstration av att de därför kan komma att upprepa detta mot varje statsöverhuvud som i framtiden visar för stor självständighet. Den nya makteliten gillar inte för mycket individualism bland dem de lejer för att sköta bygget. De gillar inte självständiga, starka personer, och Kennedy, vars far hade stakat ut en ganska självständig kurs ett kvarts sekel tidigare, var en kraft i sig själv med en personlig popularitet som troligen hade klarat alla utpressningsförsök som de gjorde mot honom. Detta faktum var mycket illa ur hans uppdragsgivares synvinkel, oavsett hur foglig Kennedy hade varit mot dem i de flesta frågor. Vem vet vad en så självständig man kan ta sig till?

För det andra utnyttjades mordet på Kennedy som psykologisk krigföring mot Förenta staternas vita befolkning. Det kunde utnyttjas på så många sätt att det måste ha framstått som oemotståndligt för den nya eliten. Det skulle inte bara rubba det amerikanska folkets tro på att göra saker på det gamla sättet, och göra dem mottagliga för alla planer som de sociala planerarna hade i beredskap för dem, utan det var också ett perfekt tillfälle

att kasta skulden för brottet på etablissemangets fiender. Även om det nya etablissemanget inte planerade mordet, kan ingen betvivla att de tog tillfället i akt att utnyttja det för sina egna ändamål. Så Earl Warren och media började lägga skulden för mordet på radikala högerextremister, vilka var en betydligt större kraft att räkna med på den tiden än vad de är idag – till exempel så fick de nästan en president i deras eget grepp vald 1964. Den bluffen varade emellertid inte länge, eftersom Oswalds åtskilliga kommunistförbindelser hade kommit i dagen på ett sätt som svårigen kunde förklaras eller ens tystas ned – utom genom att mörda den misstänkte mördaren själv, vilket skedde några dagar senare då en judisk figur från den undre världen vid namn Ruby, född Rubinstein, dödade Oswald och yrade om att högerextremister hade stått bakom Oswald tills han dog i ett fängelse ett par år senare. Så försöket att skylla mordet på rasister – liksom det mer aktuella, falska påståendet att Timothy McVeigh var en rasist som lydde doktor Pierces roman från 1975, *The Turner Diaries*, misslyckades till slut.

Vad som återstod var saligförklarandet av Kennedy som ett nytt helgon, mycket mer användbar i döden än han hade varit i livet som ett verktyg för att genomföra etablissemangets sociala agenda. Samma mönster upprepades några år senare, då den svarte kommunist-agitator som kallades Martin Luther King, Jr. Trots att han var besluten att förstöra det vita Förenta staterna, blev King för självständig och en potentiell källa till olägenheter för sina uppdragsgivare. Det måste medges, också bland dem som beundrar honom, att King har blivit mycket mer framgångsrik i sin nedbrytande verksamhet som dött helgon än han var som levande horbock och kommunistisk gapkäft.

Så vad har vi kvar efter 40 år? Vi har mist Washington. Vi har mist hälften av våra storstäder; framförallt de största av dem. Vi har mist den lilla restpost av viktiga media som då fortfarande var i vita händer. Genom judarnas envishet har vi mist våra gränser, som nu inte längre betyder något som helst. Vi har mist våra skolor, där våra barn nu uppfostras till att förneka sin egen identitet och hela tiden arbeta hårdare för sina herrar. Vi har mist många av våra jordbruk och är på god väg att förlora dem alla till själlösa företag som hatar vår ras och med glädje fördriver oss. Vi har mist våra väpnade styrkor, som nu är i händerna på våra oförsonliga sionistiska fiender. Vi har mist våra kyrkor, som nu till största delen går i bräsch för rasblandning och fördömer varje form av vit rassolidaritet. Miljoner vita människor har mist sina sinnen och själar, när de accepterade den förvrängda moral som erbjuds av dem som vill utplåna vår existens.

Vi har mist mycket sedan 1963. Våra rena och oskyldiga barn växer upp i en värld där de i allt högre grad betraktas som hatade och oönskade främlingar, en värld byggd av judar, en värld som i många avseenden

är den diametrala motsatsen till den värld som våra förfäder önskade sig 1789 och som till stora delar ännu fanns kvar 1963.

Vad har vi vunnit bortsett från den revolution som uppenbart har ägt rum beträffande datorer och teknologi, vars grundstenar redan hade lagts 1963? Kanske är det främsta som vi har vunnit insikt.

Motståndet mot våra tilltänkta bödlar är mer radikalt och välinformerat än det var 1963, till stor del tack vare William Pierce och Revilo Oliver och några få tankepionjärer till. Vi tror inte längre att det är bättre att låta bli att tala om raser eller att den politiska kampen kan utkämpas i termer av kulturkamp, eller konservatism mot liberalism. Nej! Konservatismens dagar är för länge sedan räknade och var räknade redan långt innan de judiska, nykolonialistiska blodiglarna sög sig fast vid dess lik.

Vår kamp för oberoende och frihet baseras på våra blodsband, och våra blodsband är biologiska. De är rasliga. Rasen är vår kämpande andes rot, inte konstitutioner som har präntats på papper bara för att glömmas bort eller förtorkade dogmer från Mellanösterns öknar. Biologiska framsteg kommer att vara vår framtids hörnsten. På en sådan grund är seger möjlig. Med konservatismen var den omöjlig.

Tidigare, till och med under den storhetstid då det vita Amerika hyste sina största förhoppningar, visste vi inte riktigt vilka vi var. Därför var vi oförmögna att se vem fienden var. 1963 hade vi bara den vagaste kunskap om hur vi skulle försvara oss mot denna fiendes våldsamma angrepp. Och bortsett från hos ett mycket litet antal människor saknades beslutsamheten att göra vad som krävdes. Idag sprider sig kunskapen om den judiska överlevnadsstrategin och det hot som den utgör som aldrig förr över världen. Och när vita står på randen till tillintetgörelse, är det fler och fler av oss som vaknar till rasligt medvetande och en raslig förståelse av de problem som vi konfronteras med. Och uppvaknandet sker medan det ännu finns hundratals miljoner vita kvar i världen. Vi är långt ifrån slut.

Vi har mist så mycket på dessa 40 år. Men vad vi har vunnit är tveklöst mycket mer än vad vi har förlorat. Med den insikt och beslutsamhet som vi har fått kan vi vinna. Vi kan vända strömmen. Vi kan skapa ett nytt Washington, ett nytt Amerika, större och bättre än det gamla. Befriade från kraven från våra otacksamma parasiter kan vi erövra utrymme som aldrig förr. Vi kan bli framgångsrika och mäktiga som aldrig förr. Vi kan skapa stor musik, konst och arkitektur som aldrig förr. Vi kan skapa en civilisation i harmoni med naturen och med en storslagenhet som aldrig tidigare skådats. Med vår teknologi, med vår rasliga medvetenhet, med eugenik och med den visdom som behövs för en helvit nation kan vi skapa ett paradiset på jorden för våra barn. Låt oss börja på de kommande fyrtio åren idag.

Texten ovan baseras på en sändning av radioprogrammet *American Dissident Voices*, som sponsras av National Vanguard Books.

För fler svenska texter i PDF-format, besök <http://www.natvan.com/swedish/downloads>.

För att prenumerera på Svenska ADV, skriv "subscribe" (utan citationstecken) som rubrik i ett tomt e-postbrev skickat till [svenska\\_adv-request@listserve.com](mailto:svenska_adv-request@listserve.com).

Det har visat sig att utskick gjorda till hotmailadresser ibland studsar tillbaka. Därför rekommenderar vi prenumeranter med hotmailkonton att lägga upp ett gratiskonto på exempelvis [www.yahoo.com](http://www.yahoo.com). Om Du som är prenumerant har bekanta som inte får Svenska ADV till sina hotmailadresser, berätta gärna detta för dem.

För att avbryta prenumerationen, skriv "unsubscribe" (utan citationstecken) som rubrik i ett tomt e-postbrev skickat till [svenska\\_adv-request@listserve.com](mailto:svenska_adv-request@listserve.com).

För vidare information om National Vanguard Books och National Alliance, besök vår hemsida på [www.natvan.com](http://www.natvan.com) eller [www.natall.com](http://www.natall.com).

För att kontakta oss, skriv till:

**National Vanguard Books**  
**Attention: ADVlist**  
**P.O. Box 330**  
**Hillsboro, WV 24946**  
**U.S.A.**

Eller e-post:a till: [webmaster@natvan.com](mailto:webmaster@natvan.com).

Skriv företrädesvis på engelska vid all korrespondens. E-postbrev skrivna på svenska till den svenske översättaren kan vidarebefordras genom att Du skriver "To be forwarded to Swedish ADV translator" i början av brevet eller som rubrik.

© 2003 National Vanguard Books

För gratis böcker och skrifter på svenska i ämnena ras och filosofi, besök **Preservationist-Books.com**.

[www.preservationist-books.com](http://www.preservationist-books.com)